

Sinica in vrabec.

(Basen.)

Bila je huda zima. Sneg je pokrival goro in ravan. Drevesa so se šibila pod sneženo težo. Mir je bil po naravi. Le tupatam se je začulo čivkanje ubogih ptičic. Njih želodčki so bili lačni, in v prstke jih je zeblo.

Uboga siničica, ki je poleti tako veselo cifujkala, je bila sedaj zapuščena. Živeža ni mogla najti kakor poleti, ko je plezala po goli veji ter našla povsod gosenco. Toda ljuba pomlad ter vroče poletje sta proč. Uboga siničica ne ve, kaj naj počne v tej mrzli zimi od prevelikega gladu.

Sklene torej ponižati se ter poleteti h kmetški hiši in poprositi hrane za lačni želodček. Domišlja si, da se je gotovo usmili radodarna Ančika, katero je razveseljevala poleti s svojim cifuj, cifuj.

Ko pride pred hišo, obsedi na kostanju pred poslopjem in se ogleda okoli sebe. Na podstrešnem oknu zagleda vrabca, ki si ravno snaži perje. Ko jo ta zagleda, jo nagovori: „Ej, siničica, kako se ti kaj godi v tem hudem času?“

„Slabo, zelo slabo, dragi vrabček! Jest bi dobim le malo, stradati moram,“ mu odvrne sinica.

„Si pač nespametna!“ zahrešči vrabec. „Zakaj si pa ne pomagaš? Tu ima kmet polne shrambe žita, pa tudi drobnega prosa. To je vse dobro za naše lačne želodčke. Le zleti bliže; greva takoj nekoliko pozobat v podstrešje.“

„Hvala, hvala!“ odvrne sinica. „Krust pa vendar ne grem. Nisem tako predrzna kakor ti. Bog me je preskrbel poleti, me bo tudi pozimi. V podstrešje krst pa ne grem za ves svet. Le pojdi, če hočeš. Sicer pa tudi tebi ne svetujem. Doleti te za kazen lahko nesreča.“

„Kaj govoriš vendar tako nedolžno!“ reče predrzni vrabec. „Če bi gledal na nesreče, ki me imajo doleteti, bi bil že davno poginil od lakote. Ali je bolje poginiti? Poglej me, še sedaj se grem nazobat prosa! Ti pa prodajaj zijala in trpi lakoto!“

Vrabček odleti s svojim čiv-čiv v podstrešje. Hišni maček, ki je ždel pred mišjo luknjo, ga zapazi, ravno ko je vrabče zobalo proso. En skok — in ubogi vrabček je bil v njegovih zobeh. Strl mu je vse koščice, nazadnje pa ga požrl.

Tako se je godilo tatinskemu vrabcu. Huda kazen ga je doletela za predrznost?

Dobra siničica pa je potrkala na kočno okence. V sobi je sedela radodarna Ančika in je odprla okence. Sinica je poprosila: „Ljuba Ančika, usmili se mene, uboge revice! Lačna sem in nimam ničesar, da bi se nasitila. Pomagaj mi!“

Usmiljena Ančika se je takoj usmilila lačne ptičke. Potrosila ji je kruhovih drobtinic, da se je mogla nasiti. Deklica ji je obljubila, da ji pusti na oknu vsak dan zadosti hrane, in to do pomladi.

Tako je sinica bolje opravila kakor predrzni vrabec. Sinica je prihajala vsak dan k okencu lačna; toda odhajala je sita.

„Ne bodi predrzen, ne kradi! Rajše se ponižaj ter prosi in radodarna človeška roka te gotovo ne pusti poginiti gladu!“

Mojmir Ljubivoj.

V burji.

Strašno tuli okrog hiš
divje burje ljuti piš.
A nam decí ta vihar
malo je pri peči mar.

Kaj nam gozdič, vrt in log,
kaj poljana naokrog?
V koči naši topla peč —
to nam zdaj je najbolj všeč.

Zdaj nam prva, peč, si ti!
A ko solnce zažari,
bodemo pa čilih nog
rajši pohiteli v log.

Mokriški.

